

Marc Vermeiren

Wat verbaast, ergert of ontroert onze journalist Marc Vermeiren (57)? Op donderdag kan u dat tweewekelijks hier vernemen.

COLUJMIN

Gemoedsrust

In barre tijden mag het een fors mirakel heten dat alle topklassers uit basketbal en volleybal aan de nieuwe competitie zijn begonnen. Anno 2022 gebeurt zo'n heropstart vooral in het verborgene, maar na de oranje bal begin oktober botst sinds het voorbije weekend dus ook de witte bal weer doorheen onze zalen. In het volleybal heeft zich met promovendus Guibertin warempel een negende club bij de elite gemeld. En als de federatie enige souplesse had vertoond, had ook Antwerpen zijn blijde terugkeer gekend op het hoogste niveau.

Die bescheiden aanwas kan evenwel het totaalbeeld amper opsmukken. In het voorbije decennium sneuvelden over beide disciplines heen zowat een dozijn clubs. Aangewakkerd door de coronacatastrofe en de gasgekte doen er zich in onze sporthallen ook nu nog meer bijna-doodervaringen voor dan op de spoedafdeling van een middelgroot ziekenhuis. In het volleybal bleven Menen en Aalst de afgelopen maanden slechts met hangen en wurgen overeind, terwijl in het basketbal zo goed als elke club bezuiden de taalgrens al jarenlang in ademnood verkeert. Hopelijk haalt het hele stel dit seizoen zonder grote malheuren de eindstreep.

! [#Over de laatste column](#)

“Onze zaalsporten en hun vertegenwoordigers lijken chronisch malcontent, eeuwig tekortgedaan en voortdurend verongelijkt”

In amper tien jaar tijd is de Belgische basketbaltop zowat de helft van zijn budget, toeschouwers, media-impact en kwaliteit kwijtgespeeld. Zelfs het almachtige voetbal worstelt met een teruglopende ticketverkoop, eersteklasseurs zagen een kwart van hun publiek afhaken. Ondanks de uitbreiding naar negen clubs ontsnapt ook het volleybal niet aan een gelijkaardige corrosie. De tijd dat Maaseik en Roeselare zich konden meten met de Europese elite ligt steeds verder in het verleden. Tribunes lopen leeg, budgetten brokkelen af, toptalenten worden schaarser. Games, sociale media en streamingdiensten vreten aan de culturele en economische ruimte voor sport. Alleen voetbal en (in Vlaanderen) wielrennen ontsnappen daaraan, een hiërarchie die in beton gegoten is.

Bij de vaststelling van zoveel nooddrift komt al snel de krimpende aanwezigheid in tv-programma's en krantenkolommen op tafel. Meer camera's en notitieboekjes zouden het verval moeten bekampen. Zo eenvoudig werkt het helaas niet, getuige daarvan het Belgische hockey. Alles gewonnen, die Red Lions, Olympisch goud, Wereldtitel, Europese kroon. Gebaad in aandacht, tot *Slimste mens*-passages toe. En al die golden boys vallen simpelweg op zondagmiddag gratis te bewonderen in de betere wijken van Brussel, Gent of Antwerpen, maar nog steeds omzomen uitsluitend de *nearest and dearest* hun velden.

Onze zaalsporten en hun vertegenwoordigers lijken chronisch malcontent, eeuwig tekortgedaan en voortdurend verongelijkt. Het is psychologie van de losse pols, natte vinger en koude grond, maar is het aanvaarden van de eigen beperkingen niet de kortste weg naar zieleheil en gemoedsrust?